

Arrest

nr. 349 758 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 september 2025 met refertenummer 131647.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARIËN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.02.2025 werd ingediend door:

*Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: (...) Rr: (...)*

Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene doet een aanvraag in functie van zijn Belgische wettelijk samenwondende [sic] partner mevrouw (...) (...) in toepassing van art. 40ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijft overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...”

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

-loonfiches op naam van de referentiepersoon van januari 2024 tot en met januari 2025 + maart 2025: wat betreft oktober 2024 gaat het over 1741.98 + 160€ = 1901.98 €, voor november over 1615.17 € + 144 € = 1759.17 €, voor december 2024 over 1096.40 aan eindejaarspremie, voor december als loon 1552.77 + 152 € = 1704.77€, januari 2065.20 + 176 € = 2241.2, februari werd niet voorgelegd, in maart 1500.07 + 136 = 1636.07. Gemiddeld komt dat dus op 1848.63 + 91.36 € aan eindejaarspremie (gemiddeld) = 1939.99 €/mnd
-loonfiches op naam van betrokkene van AZ Deco te Schaarbeek van april 2024 tot en met december 2024
-rekeninguittreksel van een zichtrekening van BNP Paribas Fortis, de rekeninghouder staat er niet op, waaruit blijkt dat groeipakket ter waarde van 961.41 € werd overgemaakt (voor verschillende maanden), in maart 2024 was dat nog maar 504.02 €
-screenshot van 'uitgifte Monizze maaltijdcheques voor de maanden van januari 2025 tot en met maart 2025 en december 2024
-behoefteanalyse

Vooreerst aangaande de vermelde bestaansmiddelen van de betrokkene zelf. Deze kunnen niet in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Verder wat betreft het groeipakket waarvan mogelijks de bewijzen van overschrijving werden voorgelegd. Deze kunnen niet in rekening worden gebracht omdat art. 40ter van de wet van 15.12.1980 specifiek dit uitsluit.

Rest nog de bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon die voortkomen uit haar tewerkstelling. Op basis van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen kan niet worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen aan de voorwaarden voldoen. Overeenkomstig de voorgelegde bewijsstukken komen deze voort uit een deeltijdse tewerkstelling, er is nergens sprake van enige extra inkomen (door ontvangst van een uitkering of andere). Gemiddeld bedragen deze bestaansmiddelen uit tewerkstelling zo'n 1939.99 €, dat is wel degelijk met inbegrip van de maaltijdcheques en de eindejaarspremie (voor 1/12 per maand meegerekend). Het vakantiegeld van 2024 bedroeg slechts 105.09 euro, dus ook indien dit bedrag zou meegerekend worden, maakt dat weinig verschil.

Dat wil zeggen dat actueel de bestaansmiddelen niet minstens ter waarde zijn van van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn aldus niet voldaan.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een

behoefteanalyse te worden gemaakt. Op die manier kan eventueel worden vastgesteld dat de Belg, ondanks dat er geen 120% van het leefloon ter beschikking is, toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van het gezinslid en de Belg zelf kan worden voorzien zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden (OCMW en andere). Er dient daarbij nog nuttig opgemerkt te worden dat de inkomsten van de aanvrager zelf evenmin in aanmerking kunnen worden genomen bij het maken van de behoefteanalyse (zie arrest van de RvSt nr.255.940 van 2.03.2023).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in een huurwoning wonen, waarvan de huurprijs op 01.02.2023 werd vastgesteld op 915 € per maand. Dat wil dus zeggen dat bijna de helft van de bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen moeten worden besteed aan de huur van de woning. Wat betreft de vaste en variabele kosten van betrokkene en de referentiepersoon hebben zij zelf een overzicht gemaakt van hun vaste en variabele kosten. Er moet daarbij opgemerkt worden dat vooreerst opvalt dat een heel aantal bedragen die daarin staan opgenomen in tegenstrijd zijn met wat in het administratief dossier ter beschikking is aan informatie. Zo is het bedrag aan groeipakket volgens dat overzicht 840.76 € en bedraagt de huurprijs 828.94 €. Het is onduidelijk waar men deze cijfers vandaan haalt. Deze stemmen alvast niet overeen met de informatie beschikbaar in het administratief dossier. Er werden verder geen facturen toegevoegd die zouden kunnen bevestigen of de andere bedragen wel juist zijn. Verder dient opgemerkt te worden dat het slechts om een heel beperkt overzicht gaat van de gebruikelijke kosten van een gezin. De factuur van Limunus bvb, daarvan is het redelijk te stellen dat het over een elektriciteitsrekening gaat, of daarin ook de gasfactuur inbegrepen is of niet, is bij gebrek aan daadwerkelijke factuur onbekend. Het is uiteraard ook mogelijk dat deze mensen geen gasfactuur hebben, omdat ze niet koken en/of verwarmen op gas, maar een andere brandstof moeten voorzien voor de verwarming. Bij gebrek aan meer informatie hierover is dit onduidelijk. Verder werd ook geen enkele informatie meegedeeld over kosten betreffende mobiliteit, verzekeringen (behoudens de ziekteverzekering), kleding, schoenen, verzorging, voeding, enz. Het Huishoudbudgetonderzoek 2022 wijst uit dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen) in het Vlaams gewest gemiddeld 523 euro per maand bedraagt aan voeding en niet-alcoholische dranken, 151.5 euro per maand aan kleding en schoenen en 214.75 € per maand voor verzekeringsen [sic] allerhande. Gezien mevrouw groeipakket ontvangt, is het redelijk te stellen dat zij ook nog kinderen ten laste heeft waarvoor ook nog moet gezorgd worden. De genoemde bedragen van het huishoudbudgetonderzoek van 2022 zijn echter de bedragen voor een huishouden van 2 personen. Het is redelijk te stellen dat het bedrag aan kinderbijslag de kosten van de kinderen niet geheel dekt en dus er nog extra vaste en variabele kosten zijn gezien de aanwezigheid van de kinderen in het gezin. Samengevat moet worden vastgesteld dat aan de hand van de behoefteanalyse niet kan worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referent toch toereikend zouden zijn om op voldoende wijze in het levensonderhoud van betrokkene te kunnen voldoen.

Het verblijfsrecht kan dus evenmin in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden toegestaan. Er kan niet vanuit gegaan worden dat de bestaansmiddelen die in rekening kunnen worden gebracht, toereikend zijn. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf als gezinslid van een Belgische wordt geweigerd aan betrokkene.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“6.- Theoretische beschouwing

(...)

7.- Concrete toepassing

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in; dit in functie van zijn Belgische partner in toepassing van oud artikel 40 ter Vw.

Oud artikel 40ter § 2, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§2...

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende heeft gesteld m.b.t. de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen:

(...)

Volgens de Vreemdelingenwet moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De voormelde wet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. De wet preciseert enkel dat bepaalde middelen niet in aanmerking komen (leefloon, maatschappelijke dienstverlening, kinderbijslag, bepaalde werkloosheidsuitkeringen).

De herkomst van de overige bestaansmiddelen wordt niet beperkt: de wet legt noch ratione personae (van wie de middelen afkomstig zijn) noch ratione loci (waar ze worden gegenereerd) een beperking op.

Ook de voorbereidende werken bij de oude Vreemdelingenwet (nog voor de wetwijziging van 7/2025) stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

8.-

Aldus heeft verzoeker inkomstenbewijzen van zijn Belgische partner overgemaakt, alsook diens eigen loonbrieven vanuit zijn eigen tewerkstelling. Hieruit blijkt immers ontegensprekelijk dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Echter stelt verzoeker vast dat verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf en heeft geoordeeld dat deze niet in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde cfr. artikel 40ter Vw. Verwerende partij aanvaardt aldus enkel de eigen beroepsinkomsten van de Belgische referentiepersoon, en weigert zij rekening te houden met het inkomen van de wettelijk samenwonende partner, zijnde verzoeker.

Door dit te stellen schendt verwerende partij manifest de voorwaarde van de ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’ zoals bepaald in artikel 40ter Vw.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij hierdoor het wetsartikel te eng interpreteert en zelfs verkeerd leest! De door verwerende partij gehanteerde lezing is dan ook onverenigbaar met de tekst en de doelstelling van de wettekst.

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over".

Het begrip "beschikken" betekent volgens de gangbare taalkundige definities dat men kan "gebruiken" of "beslissen over" middelen. Daaruit volgt dat de Belg evengoed kan beschikken over het inkomen van diens partner...

Kortom, uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner

DVZ past dus een te enge en foutieve interpretatie toe door het inkomen van de partner volledig buiten beschouwing te laten.

Uw Raad heeft dit standpunt herhaaldelijk bevestigd (o.m. RvV 192.731, 28 september 2017; RvV 191.456, 5 september 2017; RvV 163.345 en 163.344, 1 maart 2016; RvV 161.476, 5 februari 2016; RvV 145.913, 21 mei 2015; RvV 126.996, 14 juli 2014). Uw Raad oordeelde dat een letterlijke, systematische, Unierechtelijke én teleologische interpretatie van artikel 40ter impliceert dat niet enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon in aanmerking mogen komen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, zijn de bestaansmiddelen van de partner van een Belg géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° oud Vreemdelingenwet. Voor alle duidelijkheid, dienen de bestaansmiddelen niet noodzakelijk afkomstig te hoeven zijn van de referentiepersoon, maar ook afkomstig mogen zijn van andere personen. Dit wordt bevestigd door verschillende cassatie-arresten. (RvS nr. 240.164 van 12 december 2017; RvS nr. 230.955 van 23 april 2015 en RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015).

Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de (oude) vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij heeft Uw Raad reeds erop gewezen dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Het doel van de bestaansmiddelenvoorwaarde is te vermijden dat de Belg en diens gezin ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Dat doel wordt niet gediend wanneer de gezamenlijke middelen van de Belg en zijn partner in rekening worden gebracht: hierdoor kan immers objectief worden vastgesteld dat er geen risico bestaat op tenlasteneming door de overheid.

Gelet op de stukken die werden neergelegd, kan niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon, die samenwoont met diens partner, kan beschikken over zijn bestaansmiddelen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de referentiepersoon, samen met diens partner, over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De stelling van verwerende partij is dan ook manifest onjuist.

De bestreden beslissing is onwettig.

9.- Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst verzoeker erop te wijzen dat verwerende partij, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw, wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten.

Artikel 42 § 1 oud Vw. bepaalt het volgende:

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Op die manier kan eventueel worden vastgesteld dat de Belg, ondanks dat er geen 120% van het leefloon ter beschikking is, toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van het gezinslid en de Belg zelf kan worden voorzien zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden (OCMW en andere). Er dient daarbij nog nuttig opgemerkt te worden dat de inkomsten van de aanvrager zelf evenmin in aanmerking kunnen worden genomen bij het maken van de behoefteanalyse (zie arrest van de RvSt nr.255.940 van 2.03.2023).

Hierbij dient op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon die vervoegd wordt en van diens familieleden uitgemaakt te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Hoewel verzoeker afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, heeft verzoeker volledigheidshalve bijkomende stukken van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon overgemaakt, teneinde verwerende partij in staat te stellen een correcte behoefteanalyse uit te voeren cfr. oud artikel 42 Vw..

Het is vaste rechtspraak van Uw Raad dat deze behoefteanalyse concreet, individueel en zorgvuldig moet worden uitgevoerd. Een loutere verwijzing naar abstracte gemiddelden of een algemene raming van kosten volstaat niet.

10.- Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld in de bestreden beslissing dat de inkomsten van de aanvrager zelf niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het maken van de behoefteanalyse.

Verwerende partij heeft simpelweg de inkomsten van verzoeker opzij geschoven en deze niet in aanmerking willen nemen bij de behoefteanalyse. Dit is een flagrante schending van artikel 42 oud. Vw.

Nochtans hebben de beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van verzoeker (de partner) een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus zeer zeker relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen.

De behoefteanalyse is louter en alleen al op grond van dit gegeven, totaal gebrekkig nu verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker bij het maken van de behoefteanalyse, nu deze inkomsten er effectief zijn en de referentiepersoon er zelf ook volledig over beschikt, gelet op de wettelijke partnerschap.

11.- Naast het gegeven dat verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de inkomsten van verzoeken bij het maken van de behoefteanalyse, wenst verzoeker eveneens op te merken dat de behoefteanalyse onvolledig en tegenstrijdig is, alsook dat deze gebaseerd is op hypothesen/veronderstellingen en op gemiddelden uit huishoudbudgetonderzoek, in plaats van de werkelijke gegevens.

Verwerende partij verwijst naar cijfers, zoals o.a. kledij en schoenen ten belope van 151,50 € per maand, hoewel de referentiepersoon deze kosten absoluut niet heeft. In werkelijkheid spendeert de referentiepersoon in geen geval maandelijks 151,50 € aan schoenen en kledij, zodat dit bedrag totaal fictief is en absoluut niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Ook daar waar verwerende partij stelt dat de referentiepersoon 214,75 € per maand kosten zou hebben aan verzekeringen, klopt evenmin en stemt absoluut niet overeen met de werkelijkheid. Niet iedereen heeft allerhande verzekeringen en is aangesloten voor allerlei risico's. De referentiepersoon heeft enkel de verplichte ziektekostenverzekering, zijnde die van de mutualiteit, hetgeen verre van 214,75 € kost.

Het stuk van de ziektekostenverzekering heeft verzoeker aldus bijgebracht, zodat verwerende partij enkel met dit bedrag kon rekening houden voor wat betreft de verzekeringen!!

Ook andere kosten zoals kosten van voeding en niet-alcoholische dranken worden louter verondersteld en geenszins getoetst aan de concrete realiteit van het gezin. Zo bepaalt verwerende partij in haar bestreden beslissing het gemiddeld bedrag aan voeding en dranken op 523 € per maand. Dit stemt niet overeen met de werkelijkheid.

Verwerende partij baseert zich aldus op hypothesen/veronderstellingen en fictieve gegevens, zonder zich te baseren op reële en vaststaande feiten.

Een motivering die enkel verwijst naar algemene cijfers zonder toetsing aan het concreet dossier, maakt een schending uit van de formele en materiële motiveringsplicht.

Naast het gegeven dat dit bedrag absoluut niet overeenstemt met de werkelijke en effectieve kosten van de referentiepersoon en zich baseert op loutere hypothesen/veronderstellingen, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet motiveert waarom deze kosten van kledij en schoenen exact 151,50 en de kosten van verzekeringen exact 214,75 € bedragen, wetende dat de referentiepersoon geen allerhande verzekeringen heeft, buiten dan de verplichte ziektekostenverzekering. Verzoeker stelt zich de vraag hoe verwerende partij op deze bedragen komt?

In plaats van zich te baseren op algemene gemiddelden uit het huishoudbudgetonderzoek, kon verwerende partij deze moeite besparen door de vraag te stellen aan verzoeker om deze stukken alsnog bij te brengen, teneinde haar in staat te stellen een degelijke behoorlijke behoefteanalyse te kunnen maken op basis van de reële effectieve en werkelijke gegevens!

Verzoeker kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook een negatieve beslissing heeft willen nemen, nu deze beslissing alles behalve redelijk, proportioneel en zorgvuldig is.

Daarnaast heeft verwerende partij op geheel hypothetische wijze aangenomen dat de referentiepersoon nog kinderen (hoeveel?) ten laste heeft, gelet op het feit dat zij het groepakket ontvangt, en op een geheel hypothetische wijze aangenomen dat het bedrag aan kinderbijslag de kosten van de kinderen niet geheel dekt.

Deze aanname wordt door geen enkel concreet element ondersteund.

Nochtans houdt de materiële motiveringsplicht in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212)

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt nochtans de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

De handelswijze van verwerende partij is in strijd met de ratio legis van artikel 42 Vw. De behoefteanalyse heeft precies tot doel om een persoonlijk en realistisch beeld te schetsen van de concrete noden en uitgaven van het gezin.

Door zich te baseren op algemene gemiddelden, veronderstellingen en niet-concrete elementen, heeft DVZ de wettelijke verplichting van artikel 42, §1, tweede lid Vw geschonden, het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, en de beslissing gemotiveerd op basis van onjuiste of irrelevante gegevens, niet concrete en vaststaande feiten.

12.- Naast het gegeven dat de behoefteanalyse geen rekening houdt met de inkomsten van verzoeker en zich evenmin baseert op vaststaande en reële gegevens, doch integendeel slechts op hypothesen/veronderstellingen, wenst verzoeker bovendien te benadrukken dat de behoefteanalyse tegenstrijdigheden bevat én totaal onvolledig is.

Verzoeker beseft dat het groepakket niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen voorwaarden, gezien deze expliciet zijn uitgesloten. Met het groepakket werd daarentegen wel rekening gehouden bij het maken van de behoefteanalyse.

Er dient te worden herhaald dat, ondanks de inkomsten van verzoeker niet uitgesloten zijn bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, verwerende partij geen rekening heeft willen houden met dit inkomen bij de behoefteanalyse. Met het groepakket dat wel expliciet wordt uitgesloten bij de

bestaansmiddelenvoorwaarde, wordt wel rekening gehouden met het maken van de behoefteanalyse. Begrijpe, wie begrijpe kan...!

Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid in het beoordelen van de aanvraag van verzoeker.

13.- Naast de tegenstrijdigheid in dit dossier, is de behoefteanalyse eveneens onvolledig en onzorgvuldig.

Zo stelt verwerende partij het volgende over de kinderbijslag:

“Gezien mevrouw groeipakket ontvangt, is het redelijk te stellen dat zij ook nog kinderen ten laste heeft waarvoor ook nog moet gezorgd worden.

...

Het is redelijk te stellen dat het bedrag aan kinderbijslag de kosten van de kinderen niet geheel dekt en dus er nog extra vaste en variabele kosten zijn gezien de aanwezigheid van de kinderen in het gezin.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij uit het gegeven dat de referentiepersoon een groeipakket ontvangt, ook kinderen ten laste heeft. Over hoeveel kinderen het gaat, wordt geen woord gerept door verwerende partij.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht. Wanneer verwerende partij de situatie van verzoeker en de referentiepersoon grondig zou hebben onderzocht, zou verwerende partij hebben kunnen vaststellen dat de referentiepersoon twee kinderen ten laste heeft.

Eveneens zou verwerende partij hebben vastgesteld, voor zover zij een grondig onderzoek zou hebben verricht, dat deze twee kinderen zijn voortgekomen uit een eerdere relatie. Deze gegevens zijn volledig ter beschikking in het Rijksregister van de referentiepersoon.

Ook zou na een grondig onderzoek zijn gebleken dat deze kinderen recht hebben op een onderhoudsbijdrage zoals uitgesproken door een Familierechtbank, die, naast het groeipakket, de kosten van de kinderen eveneens dekken.

De door verwerende partij gemaakte behoefteanalyse werd dan ook onzorgvuldig en gemaakt, nu deze te algemeen, intern tegenstrijdig is, alsook onvolledig.

De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, alsook schending van de artikelen 40ter en 42, §1, van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

Dat het eerste middel dan ook gegrond en ernstig is.”

Verzoeker erkent dat de Belg moet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar is van mening dat artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt, noch beperking oplegt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg legde verzoeker ook diens eigen loonbrieven voor vanuit zijn eigen tewerkstelling. De gemachtigde weigert echter met deze persoonlijke bestaansmiddelen rekening te houden. Verzoeker betwist dat dit een correcte interpretatie is van de bewuste wetsbepaling en verwijst naar rechtspraak van de Raad in die zin, waaronder de arresten met drie rechters van 1 maart 2016, nrs. 163 344 en 163 345. Daarbij verwijst verzoeker onder meer naar het feit dat de ratio legis van de inkomstenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet erin bestaat te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Echter het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon kan net als gevolg hebben dat de Belg zelf niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In casu is verzoeker van mening dat het ontegensprekelijk vaststaat dat hij, samen met zijn Belgische partner over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Ook wat betreft de behoefteanalyse stelt verzoeker dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn eigen inkomsten. Volgens verzoeker houdt dit een schending in van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Hij verdedigt dat zijn eigen inkomen niet zomaar kan genegeerd worden, aangezien die inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Nu de gemachtigde de behoefteanalyse heeft uitgevoerd zonder rekening te houden met verzoekers eigen inkomsten concludeert verzoeker onder meer tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

De relevante versie van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

De relevante versie van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Er wordt niet betwist dat verzoeker, teneinde aan te tonen dat zijn Belgische wettelijke partner voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, ook zelf loonfiches heeft voorgelegd die wijzen op zijn eigen tewerkstelling.

De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat wat betreft de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet in rekening kunnen gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter. De reden die de gemachtigde daarvoor geeft, is dat de bestaansmiddelenvoorwaarde een voorwaarde is die enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Het betreft dus een principiële uitsluiting van de bestaansmiddelen van verzoeker.

Vervolgens gaat de gemachtigde over tot een behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en ook dienaangaande motiveert de gemachtigde *“er dient daarbij nog nuttig opgemerkt te worden dat de inkomsten van de aanvrager zelf evenmin in aanmerking kunnen worden genomen bij het maken van de behoefteanalyse.”*

De Raad volgt verzoeker dat de gemachtigde daarbij een te enge interpretatie heeft gegeven aan de term ‘beschikt’ in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, door principieel de bestaansmiddelen van verzoeker zelf uit te sluiten. Eveneens volgt de Raad de redenering dat de ratio legis van de inkomstenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet erin bestaat te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Echter het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon kan net als gevolg hebben dat de Belg zelf niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De Raad moet nu vaststellen dat het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 38/2026 op 2 april 2026 aangaande het thans voorgelegde twistpunt tussen de partijen een doorslaggevend arrest heeft gevelde. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof, naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Raad aangaande de artikelen 40ter, §2, tweede lid en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangenomen dat een verschillende behandeling tussen een gezinshereniger-statische Belg enerzijds en een gezinshereniger-derdelander anderzijds, waarbij voor de eerste categorie enkel met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zou mogen rekening gehouden worden, en bij de tweede categorie volgens het Hof van Justitie de herkomst van de bestaansmiddelen niet beslissend is, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Het Grondwettelijk Hof heeft daarbij onder meer verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat waarin het Hof zich onder meer uitsprak over artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86, of de Gezinsherenigingsrichtlijn die betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders onderling, en waarin het Hof heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén beslissend criterium is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan zodat de inkomsten die afkomstig

zijn van een familielid niet uitgesloten zijn, mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn. De Raad had er in zijn prejudiciële vragen op gewezen dat het steeds de bedoeling was van de wetgever om gezinshereniging met statische Belgen op dezelfde wijze te behandelen als gezinshereniging tussen derdelanders. Het Grondwettelijk Hof verwijst in punt B. 15.2 eveneens naar dat standpunt (*Parl. St. Kamer*, 2010-2011, DOC 53-0443/018, pp. 11-12).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 38/2026 weliswaar nogmaals bevestigd dat gezinshereniging met een statische Belg aan striktere voorwaarden mag onderhevig zijn dan gezinshereniging met een niet-Belgische Unieburger, zoals hij eerder oordeelde in zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019; waar verweerder ook naar verwijst in de nota met opmerkingen, maar oordeelt thans dat het verschil in behandeling tussen statische Belgen en derdelanders, zoals voortvloeit uit de interpretatie van de gemachtigde, niet conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is, noch conform artikel 8 van het EVRM.

Het Grondwettelijk Hof formuleert het dictum in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 als volgt:

“- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Bijgevolg heeft verzoeker een punt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn voorgelegde loonfiches in het licht van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Eveneens mochten zijn inkomsten niet genegeerd worden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wat betreft de behoefteanalyse.

Ter terechtzitting heeft de Raad verweerder gewezen op de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 2 april 2026, nr. 38/2026. Hij stelde dienaangaande dat de Raad hierover zal oordelen.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar de motivering van de bestreden beslissing, waarin rechtspraak van de Raad van State wordt aangehaald. Hij stelt dat verzoeker niet dienstig naar oude rechtspraak van de Raad kan verwijzen en dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voor interpretatie vatbaar is, aangezien expliciet wordt aangehaald dat het bewijs moet worden geleverd dat de ‘Belg’ beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Ook wat betreft artikel 42, §1, tweede lid citeert verweerder rechtspraak van de Raad van State waarin deze heeft gesteld dat de behoefteanalyse er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals de inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad erkent dat in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de Belg moet beschikken over die bestaansmiddelen, maar wijst erop dat het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld dat de interpretatie van de Raad van State, met name dat de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Indien die wetsbepalingen (40 ter, §2 en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) niet worden geïnterpreteerd in de zin dat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger mag rekening gehouden worden, ligt geen schending voor. Verzoeker kon bijgevolg toch dienstig verwijzen naar oude rechtspraak van de Raad, zoals onder meer RvV drie rechters 1 maart 2016, nrs. 163 344 en 163 345. Van de Raad kan niet verwacht worden een interpretatie te hanteren van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° of artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarvan het Grondwettelijk Hof stelt dat die de desbetreffende bepalingen van de Grondwet en het EVRM schendt.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° en van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES